

RECORDS I SOMNIS

Cada gota de rosada
té son arc-de-sant Martí,
cada auell sa refileda,
cada palau son jardí:
 té sa llum cada capella,
 cada bosc sa fontanella;
 lo dia clou sa parpella,
 mes tingué son dematí,

De l'albada de la vida
també he visi l'abril i el maig
abocar-me llur florida
sobre el front a raig a raig.
 Quan recordo ta bellesa,
 sol hermós de la infantesa,
 a l'ocàs de la bellesa
 que de pressa i trist me'n vaig!

Quan recordo l'hermosura
d'aquell cel asserenat,
on cercà ma ànima pura
somnia bells i veritat;
 somnia bells que m'hi somreies,
 flor divina, com te deies?
 Si allí encara t'assoleies,
 com mai més jo t'he obirat!

Frescos anys de la innocència,
com fugiu sens dir-me adéu,
amb l'albor de l'existència
primavera del cor meu.
 ¡Oh dolcíssimes onades
 d'aquell Edem davallades,
 per mon prat ja sou passades
 i mai més hi tornareu!

Aquell córrer per les hortes,
aquell rodar pel jardí,
ai!, ¡com eixes fulles mortes
que hi apila el terbolí!
 Aquella odor de poncelles,
 aquell cel vessant d'estrelles,
 nits, trenc d'alba, caramelles,
 qui tan d'hora us esvaní?

¿A on són mes companyones,
a on són mos companyons?
Qui esfullà vostres corones?
Qui esbullà nostres cançons?

¿Què s'és feta l'alegria
que del cor nos sobreeixia,
adollant-se'ns nit i dia
com les aigües de les fonts?

Ja són blancs los cabells rossos,
ja s'emboira l'ull blavís,
i aquell bosc de pins i arboços
és un prat conreadís.

Ja mai més per les bosquíes
correrem a voladúries;
adéu, somnis i cantúries,
i aleteigs del paradís!

¿Per què el cor com la coloma
fent volades i cantant
de ses ales perd la ploma,
de sa llengua perd lo cant?

Ah! tal volta és una lira
que com més canta i sospira,
més a l'aire que la inspira
va ses cordes trossejant.

Tan joioses, ai!, que foren
mes albors, com ha fugit!
les roselles, com se moren
l'endemà d'haver florit!

¿Perquè els dies més hermosos
van a pondre's més pressosos?
¿Per què el cel d'ulls més blavosos
s'emparpella amb negra nit?

Los rosers perden la fulla,
les roses perden l'olor;
lo temps, que els arbres despulla,
d'il·lusions despulla el cor.

Tan sols una a mi me'n resta
que no esfulla cap tempesta:
la llum de l'eterna festa,
lo cant de l'etern amor.

Oh!, que trist seria el viure
si el paradís celestial
no es vegés com un somriure
de la terra en lo capçal:

si del clot en l'altra vora
no s'alçàs novella aurora
front diví del front que enyora
la nostra ànima immortal.

Oh Catalunya estimada! Com me persegueix ta hermosa imatge pertot arreu, i com les muntanyes més altes d'Europa em fan pensar en les teves, i com les primeres belleses de

la creació me fan enyorar i estimar les inestimables bel·leses!

Oh Montserrat, Montjuïc, Montseny i Canigó! Jo us veig passar, l'un darrera l'altre, avant mos ulls, que ploren d'enyorament, i vostre dolç record s'uneixa la calitja per distreure'm de l'enlluernadora vista del Jungfrau, vestit de glaç, i del Montblanc coronat de neus eternes, que guaita per damunt de totes les serres veïnes, com un pastor que vetlla son blanc ramat que blanqueja entre la boira(...).

Les pomeres, pruneres i demés arbres fruiters estan en l'esplet de llur florida, com a Catalunya fa un mes. (...). Los violers viuen en les torraxes dels finestrals, o en petits vergers vora la porta forana, amb grans rosers carregats de roses(...). L'aucell que més abunda ací, després del pardal, (...) és el corb, més xic que el dels Pirineus i més gros que la merla. Per totes bandes se'l veu, ja bequetejar en los gorets, com la cuareta, ja saltar en la teulada de les cabanyes, ja sortir entre els arbres com una bola de sutge. De tant en tant, perdut per eixos boscos, se sent algun rossinyol. (...).

La naturalesa tot ho fa bé: a eixes muntanyes els basta sa mateixa grandiositat, els basten llurs estanys, rius i escabellats saltants, llurs núvols, que embarreten los cims; los verdosos i frescos prats que encatifen llurs fondalades, les neus eternes, i el cel.

Verdaguer, Jacint. "Records i somnis"